

[Statsministeren]

letteøkonomi – det var et andet nyt udtryk, som jeg også gerne vil kvittere for. Det er en rouletteøkonomi, og det er øgede offentlige udgifter i størrelsesordenen 5, 10, 15 mia. kr., hørte jeg vi fik lanceret. Vi blev også mindet lidt om fortiden; det skal jeg nu ikke gå alt for meget ind i.

Jeg vil gerne om et øjeblik komme med en klar dokumentation for, at der for de initiativer, som regeringen har omtalt i sin åbningsredegørelse – det lovprogram, der er forelagt i Folketinget, og som nu skal præge folketingsårets arbejde – er 100 pct. dækning krone til krone i det finanslovsforslag, vi lægger frem. Der er ingen penge, der fosser, når bortses fra de huller, som var der i forvejen, og som vi har overtaget. Det vil jeg også gerne komme tilbage til.

Hr. Engell fik den kommentar, lagde jeg mærke til, fra hr. Peter Duetoft, at man var lidt i tvivl om, hvilken prisuddeling man skulle foretage. Jeg lagde også mærke til, at hr. Bilgrav-Nielsen tog et enkelt forbehold for den efterfølgende taler, og det er jeg taknemlig for, for jeg er bange for, at den efterfølgende taler, hr. Fogh Rasmussen, løber af med den pris i aften. Jeg ved egentlig ikke, hvor langt dansk politik når med den type forholdsvis generelle – jeg vil næsten driste mig til at sige uldne – bemærkninger, der prægede hr. Fogh Rasmussens forsøg på at fortælle, hvad partiet Venstre egentlig står for.

Jeg glædede mig så meget, for jeg har jo spurgt så længe, hvad det egentlig er, Venstre vil. Hvis jeg ikke husker forkert fra mine noter, så hørte jeg, at Venstre vil føre en markant og klar udenrigspolitik. Jeg hørte også, at Venstre vil skaffe flere arbejdspladser i den private sektor, og at man vil aflaste erhvervslivet for omkostninger. Jeg hørte også, at Venstre er imod fondssocialisme, og endelig hørte jeg, at man er i tvivl om, hvorvidt den nuværende regering kan knække arbejdsløshedskurven. Jeg erkender, at det er svært at finde alternativerne, men det var ikke den helt store præcision, vi fik frem her. Det var jo ikke klarheden om, hvad det egentlig er, der er til forhandling, når eksempelvis finansministeren om kort tid inviterer partierne.

Jeg glædede mig derfor over det, hr. Fogh Rasmussen også sagde: Vi vil, når vi bliver inviteret til forhandlingerne – og det sagde hr.

Engell med endnu større vægt, hvad jeg glædede mig ekstra meget over – være parat til at indgå i realistiske forhandlinger. Vi vil lægge vore forslag frem, ligesom regeringen har lagt sine forslag frem. Og jeg glæder mig egentlig meget, for jeg hørte en lille nuanceforskel: Hr. Engells tone, hr. Engells holdning, var præget af, synes jeg – jeg kan jo tage fejl, det må komme an på en prøve – lidt mere konstruktivitet, end jeg hørte fra hr. Fogh Rasmussen.

Hr. Fogh Rasmussen bruger de store ord: Pengene fosser ud af statskassen, hvor skal pengene komme fra, lånefinansieret offentlig forbrugsfest, en kæmperegning venter danske skatteydere. Jeg vil nu prøve at give hr. Fogh Rasmussen en redegørelse for, hvordan det hele hænger sammen. Heldigvis er jeg i den situation, at jeg kan referere til god gammel viden, nemlig finansredegørelsen fra 1992, som hr. Fogh Rasmussen, hr. Engell, hr. Henning Dyremose og andre jo har et stort ansvar for. Det er en glimrende redegørelse, og der står så meget fornuftigt i den, at jeg synes, den er god at få forstand af.

Men forinden er jeg nødt til at gøre bare en lille ekstra psykologisk-politisk bemærkning. Jeg husker, at jeg i min replik før sommerferien sagde, at jeg havde fornemmelsen af, at oppositionen var blevet ked af det. Der lå deri også et håb om, at når man havde holdt sommerferie, så ville humøret være steget lidt, men jeg må sige efter at have hørt debatten her i dag, at det er lige før det slår over i depression: Tænk, hvis opsvinget nu skulle komme. Tænk, hvis der virkelig kom en stigning i beskæftigelsen. Tænk, hvis renten fortsatte nedad. Tænk, hvis omsætningen på boligmarkedet steg. Tænk, hvis folk virkelig – sådan som de jo er i gang med – byttede gamle, dyre lån til nye, billige lån. Tænk, hvis der kom gang i hjulene i Danmark. Det ville næsten ikke være til at bære.

Jeg må sige, at i betragtning af, hvor kede af det man var før sommerferien, giver det mig anledning til bekymring her efter sommerferien. Som jeg sagde, håber jeg ikke, at depressionen bliver tydeligere året igennem, for vi kan jo risikere, at det gør lidt indtryk på os andre; men jeg kan forsikre for, at humøret er stærkt nok til også at tage dét.

Må jeg så vende mig til den egentlige eksercits. Jeg har hæftet mig ved, at det var i forbindelse med finansloven for 1993 – som vi har